Temps Ordinari - Vint-i-dosè diumenge

Per DavidG el dl., 24/08/2026 - 00:00

Jr 20,7-9
Rm 12,1-2
Mt 16,21-27

La pregària col·lecta d'aquest diumenge feia pensar en una visió bucòlica de la relació amb Déu i els germans. Déu vindria a ser aquell qui sembra, nodreix i conserva: sembra en nosaltres l'amor, ens nodreix de tot el que és bo i ens conserva amb sol·licitud. Però, estarem d'acord que la relació amb el Senyor no sols és refugi. En un exercici de realisme, les lectures ens mostren una visió més ample del que s'esdevé quan seguim el Crist: l'adhesió a Déu és també l'adhesió al seu desig d'un mon molt diferent al que vivim, on l'aire que es respira no es precisament l'amor. Creure en Déu, per tant, esdevé tant un acte de fe, com també tota acció per la pau i la justícia.

Un clar exemple l'hem sentit en el llibre del profeta Jeremies quan ens descriu la lluita interna que ha de sostenir qui es considera amic de Déu. La invitació del Senyor a creure en Ell és una seducció i un afalac: "*Sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre els meus ossos"*. I el salm afegeix imatges plenes de tendresa per descriure aquesta vinculació: "*La meva ànima s'ha enamorat de vos. Em sosté la vostra mà. Soc feliç sota les vostres ales."* En efecte, quan trobem l'espai de relació amb el Senyor, el temps d'enamorament és el que més s'assembla al que passa tant en els encontres com en les absències. Es un amor entranyable el que Déu ens té. Un amor que recorda la frisança de l'assedegat, i és molt millor que qualsevol altra vida sense Ell.

En la paraula compartida i en el fer-se confiança l'un a l'altre, Déu ens parla del patiment d'uns, de la soledat dels altres, de la violència i de la indiferència de tants. La sensibilitat de Déu pels vulnerables no és quelcom adjectiu sinó el seu ésser més pregon del que ens hem enamorat. Precisament, la tendresa de Déu pels vulnerables ha fet que es fixés en mi i que jo em sentís tan estimat com mai abans per ningú. Precisament, el seu amor, que em deixa sense paraules, fa que vulgui correspondre de totes les maneres possibles al seu obsequi.

L'acte de fe i el treball per una pau justa em pot dur que, com Jeremies, arribi a les meves oïdes la burla i la persecució. Com el profeta, també em puc preguntar: de debò em surt a compte posar en pràctica el que la relació amb Déu em mou a fer? No seria millor callar, obviar, fer-se l'orni? I així, tot donant-li voltes, sento que, per una part, no vull trair la relació que més m'omple i, a l'hora, poso devots ciris a sants tramposos com són l'opinió dels altres o el meu benestar. ¿És que potser, el que pugui dir la gent o el meu benestar passa per davant del que em relliga amb l'essencial? L'amor de Déu és millor que tot allò altre.

Tanmateix, ens sentim a prop de l'apòstol Pere i també ens sortiria dir-li a Jesús després d'anunciar la Passió: Això a tu no et pot passar! Perquè, si això li arriba al mestre, què no els hi passarà a continuació als deixebles. En efecte, els deixebles després de la Passió van viure amenaçats de resurrecció.

Que el Senyor ens faci entendre quin és el següent tram de camí a recórrer per a més estimar-lo i seguir-lo, siguem allà on siguem.

ETIQUETES
AMOR ENAMORAMENT TENDRESA ALTERNATIVA